

EZKON-ITZ

Badakik, Malen, eskon-itzetan
irrikiturik zaudela;
t'onerako gertu nai nuke
unechindorra bezela.
Noruntza dago, noruntza leyo
pipitsuaren ganbela?
Jakín dezadan guraso biyen
onirichiya bai dela,
andichek, Malen, isegi zazu
aita zanaren chapela.

Enuke nai ník, argiya gaunduz,
isillikako susmurrík;
guchigo berriz abere-maidan
eskutatzen dan korotzik.
Mendi gallurran iñoiz ikusi
badezu, Malen, elurrik,
arren chukuna, zuri, garbiya
eztai-maindira nai det ník,
bestela nerontz alderatzia,
maitecho, alper-alperrik.

Enaiz ní beste anitzen tajuz
ego luzedun zapelaitz,
egastegi ta iskindoitako
ollo bigunaz asekaitz:
eche-chokorat eldu nai nuke
ate zabala dan garaiz:
zeon besarka, lastan aldiyak,
eutsi nazatela ní maiz,
euskal gizona, aurretikoyen
diñatsu izango banaiz.

Enaiz ní noski janari gošo,
t'edari pištun zalia;
aurrerontz ere naíkua zaizket
babarrun t'eltzekaria,
t'aben ezakor, iturriñoiko
ur legar me ta garbia...
Ez bildur izan: erneko zaigu
zoramenetan echia,
urak edertzen dakiyelako
makartsu dagon begia.

Eztet sakelik, dirurik ezta,
zillarrez asarre nintzan;
t'eztet jardunik, itz utza danik,
abo maltzuraren pitsan:
nere jardunak: esku-muturrak,
besape t'oñak langintzan;
t'indar oyecheke, maitasun beroz,
Jaunak onedatsi ditzan,
enazu, Malen, jator elduko
iñon, ezpada Elizan.